

[Lone Dybkjær]

Jeg har tænkt lidt over, hvordan det kan være, at socialministeren har den holdning til loven, som socialministeren har. Jeg tror, det grundlæggende problem er, at denne lovgivning ligger et forkert sted. Der er sådan set ikke noget at sige til, at en socialminister ikke ser på det forebyggende arbejde. Det er strengt taget ikke en socialministers dybeste opgave at se på det, der foregår på arbejdspladserne; det er arbejdsministerens, kunne man sige.

Derfor tror jeg, at det også er grunden til, at hele tankegangen i lovforslaget er forkert, for det bliver jo en, kan man sige, lidt socialministeragtig tankegang, nemlig en reparationstankegang: Hvad gør vi, når der er nogle, der er kommet til skade med et eller andet? Det er det, der er helt forkert. Det, der skal til, er naturligvis, at vi prøver på at se på det forebyggende. Og det tror jeg egentlig ikke er helt naturligt placeret i Socialministeriet.

Nu er jeg godt klar over, at det ikke er min opgave at rode rundt i den slags ting, det er en statsministeropgave, men jeg tror, det spiller en rolle for tankegangen og også for det arbejde, der her er gjort. Der er ikke enighed i det, og det er måske, fordi der har været for meget reparationstankegang inde i billedet og for lidt forebyggelse.

Vi må også i dag konstatere, at der ikke ligefrem er enighed i LO-familien om det her. Det fremgår i hvert fald af nogle udtalelser til Politiken, at der er lidt forskellige opfattelser af, om der skal indføres en reform nu eller ej. Men det skal vi i øvrigt heller ikke lade os diktere af. Vi kunne udsende det politiske signal, at nu synes vi, der skal laves en ændring på dette felt. Vi kunne så se, om vi under udvalgsarbejdet kunne få fremlagt nogle principper for, hvad det er for en lov, vi gerne ville have. Det er klart, man kan også komme med forslag til folketingsbeslutning. Men vi kunne også gribe det lidt anderledes an og sige, at når vi nu har dette til udvalgsbehandling, kunne vi måske under en eller anden form diskutere os frem til enighed om nogle principper for, hvordan den fremtidige arbejdsskadelovgivning skal udformes. Det synes jeg ville være nyttigt. Så ville der i hvert fald være kommet det ud af regeringens forslag. Det må vel trods alt også tiltale regeringen.

Den grundlæggende hovedtankegang i en kommende lovgivning er naturligvis forebyg-

gelse, forebyggelse og atter forebyggelse. Og dernæst må vi arbejde for, at den, der får en arbejdsskade – for det vil jo desværre fortsat forekomme – også får så gode livsbetingelser efterfølgende som overhovedet muligt.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det var en ordentlig bandbulle, fru Lone Dybkjær leverede mod socialministerens forslag. Lidt mere nuanceret blev det dog i den sidste del af ordførerindlægget.

Jeg skal ikke blande mig i, om det er det fænomen, at alle partier indimellem har brug for at markere sig meget bombastisk og markant i forhold til offentligheden, der har påvirket det radikale ordførerindlæg i denne sag.

Jeg vil gerne sige til fru Lone Dybkjær, at det jo er rigtigt, at arbejdsskadeforsikringsloven i sig selv er en slags reparationslov. Det er hovedelementet – det er, når skaden er sket – men det betyder så sandelig ikke, at der ikke skal ske en effektiv forebyggende indsats. Rent ministerielt ligger den først og fremmest inden for arbejdsministerens ressortområde, og vi har lagt op til, at der skal komme en handlingsplan fra arbejdsministerens side, som viser vej til, hvordan vi kan intensivere bl.a. det forebyggende arbejde i forhold til arbejdsmiljø og med henblik på bedst muligt at imødegå arbejdsskader.

Jeg synes, det var meget stærkt, når fru Lone Dybkjær sagde, at de borgerlige ikke interesserede sig for dette område, og at vi ikke var indstillet på at yde en effektiv forebyggende indsats. Det mener jeg er at overgeare fuldstændig og uden for virkelighedens rammer. Må jeg godt sige til Det Radikale Venstre, at dette arbejde faktisk blev igangsat og udviklet under en radikal socialminister, og en radikal socialminister var faktisk så langt fremme med et lovforslag, at det jo er kendt af den brede offentlighed.

Jeg vil gerne spørge Det Radikale Venstre, hvori hovedforskellene på daværende socialminister Aase Olesens forslag og det foreliggende lovforslag består i forhold til det forebyggende arbejde. Mig bekendt er hovedforskellene, at vi i det foreliggende lovforslag har droppet tankegangen om etablering af nyt bureaukrati i form af et arbejdsskaderåd og privatisering af Arbejdsskadestyrelsens opgaver.